

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12CoPr/5/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712217528
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Trubanová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2013:6712217528.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a sudcov JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD. a JUDr. Renáty Deákovej, v právnej veci navrhovateľa Hradbyt, spol. s r. o., so sídlom Žilina, Radlinského 6, IČO: 36 393 100, zastúpený splnomocnencom C.. P. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom G. č. XX, G., proti odporkyni R. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom K., F. XXX/XX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Ulianko & Holčík, s. r. o., so sídlom Zvolen, Nám. SNP 41, o náhradu škody vo výške 3 428,50 €, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Zvolen, č. k. 15Cpr/4/2012-39 zo dňa 04. 04. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa voči odporcovi o náhradu škody vo výške 3 428,50 Eur spolu s uplatňovaným úrokom z omeškania a tiež vo výroku napadnutého rozsudku uviedol, že o trovách konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Okresný súd mal na základe vykonaného dokazovania preukázané, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal uplatnený nárok na náhradu škody voči odporkyni ako bývalej zamestnankyni, preto tomuto návrhu nevyhovel a v celom rozsahu ho ako nedôvodný zamietol. Odporkyňa mala navrhovateľovi spôsobiť škodu tým, že sa súdila a úmyselne neuviedla rozhodné skutočnosti, pre ktoré bol v konaní neúspešný, škoda spočívala v trovách vyplatených jej právnomu zástupcovi v konaní 16Cpr 1/2011 a 8C 126/2010 vo výške 112,10 € a 388,98 € a v sume 2 927,42 € ako cena práce vyplatená odporkyni za obdobie od 01. 07. 2010 do 23. 01. 2011, kedy poberala dávky v nezamestnanosti.

Okresný súd skúmal zodpovednostné predpoklady pre vznik zodpovednosti zamestnanca a zo strany odporkyne nezistil porušenie právnej povinnosti, resp. protiprávny úkon. To, že odporkyňa mala „oznámiť“ navrhovateľovi ako zamestnávateľovi, že sa stará o zdravotne ťažko postihnutého manžela, nie je povinnosť v zmysle ustanovenia § 81 Zákonníka práce. Pokiaľ navrhovateľ poukazoval na znenie ustanovenia § 41 Zákonníka práce, jedná sa o predzmluvné vzťahy, ktoré upravujú práva a povinnosti pred uzatvorením pracovnej zmluvy. V prípade odporkyne pracovná zmluva bola uzatvorená a jej zo žiadneho ustanovenia Zákonníka práce nevyplývala povinnosť informovať zamestnávateľa o zdravotnom stave členov domácnosti. Okresný súd nezistil v čom malo spočívať porušenie právnej povinnosti zo strany odporkyne, preto nebolo možné konštatovať splnenie ďalšieho predpokladu príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a vznikom škody, ako aj zavinenie zamestnanca. Poukázal, že ku škode musí dôjsť pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s týmto plnením tak ako to vymedzuje Zákonník práce. Na základe čoho ďalej neskúmal, či a v akej výške skutočne vznikla navrhovateľovi škoda, keďže neboli preukázané ostatné zákonné predpoklady

na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa ustanovenia § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), keď o nich bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej do 30-tich dní.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, pretože ho považoval za nesprávny a nezákonný z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesúhlasil s konštatovaním okresného súdu, že nezistil v čom má spočívať porušenie právnej povinnosti zo strany odporcu. Podľa navrhovateľa v konaní pred prvostupňovým súdom preukázal, že zo strany odporcu došlo k porušeniu právnej povinnosti a následne v príčinnej súvislosti došlo k vzniku škody vo výške 3 428,50 Eur spolu s príslušenstvom. Nestotožnil sa s tvrdením súdu prvého stupňa, pretože odporkyňa po rozviazaní pracovného pomeru okamžitým skončením zo strany navrhovateľa podala na súd návrh na zrušenie okamžitého skončenia pracovného pomeru. Pred podaním tohto návrhu komunikovala s navrhovateľom aj písomne, kde tvrdila, že popiera dôvody, ktoré navrhovateľ uviedol v okamžitom skončení. Ani raz nespomenula, že sa stará o ťažko zdravotne postihnutú osobu, čoho dôsledkom je skutočnosť, že v súlade s § 68 ods. 3 ZP nie je možné dať takémuto zamestnancovi okamžité skončenie pracovného pomeru. Týmto konaním sa odporkyňa dopustila porušenia zásady prevencie súdnych konaní, zásady neminem leadere a konala v rozpore s dobrými mravmi, čo je porušenie § 3 Občianskeho zákonníka. Odporkyňa ani v podanom návrhu neuviedla dôležitú skutočnosť, že sa stará o zdravotne ťažko postihnutú osobu, resp. že jej manžel je ťažko zdravotne postihnutý, čo spĺňa podmienku § 68 ods. 3 ZP. Podľa odvolateľa sa týmto odporkyňa dopustila porušenia § 79 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, kde sa okrem iných náležitostí vyžaduje, aby podaný návrh na začatie konania obsahoval pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností, ktorou skutočnosťou bolo, že manžel odporkyne je ťažko zdravotne postihnutý, čo bola rozhodujúca skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej, a teda pre uznanie návrhu v prospech odporkyne, ktorú skutočnosť odporkyňa úmyselne zatajila. Podľa navrhovateľa dostatočne súdu prvého stupňa preukázal porušenie právnej povinnosti odporkyne, preto pokiaľ prvostupňový súd tvrdil, že nezistil v čom spočíva porušenie právnej povinnosti, je to jednoznačný dôkaz jeho nezákonnosti a nesprávnosti napadnutého rozhodnutia. Úmyselným konaním odporkyne bola preukázateľná škoda, ktorú súdu prvého stupňa jednotlivo vyčíslil, ako aj preukázal príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody poukazujúc na skutočnosť, že keby odporkyňa konala v súlade so svojimi právnymi povinnosťami, nedošlo by k súdnemu konaniu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru okamžitým skončením a odporkyňa by bola zaradená naspäť do výkonu činnosti a okamžité skončenie by navrhovateľ zobral späť. Navrhovateľ preukázal zavinenie odporkyne, ktorá konala úmyselne a zatajila rozhodujúce skutočnosti za účelom bezdôvodného obohatenia. Namietal na strane 2 rozsudku, zlú a neúplnú interpretáciu jeho vyjadrenia na súdnom pojednávaní, keď on poukazoval, že odporkyňa konala úmyselne za účelom poberania dvojitého zabezpečenia z podpory v nezamestnanosti a súčasne z neplatne skončeného pracovného pomeru, jemu vznikla škoda tak, ako ju vyčíslil v návrhu a z toho dôvodu, že odporkyňa neuviedla pred súdnym konaním ani v podanom návrhu rozhodujúcu skutočnosť a úmyselne túto skutočnosť súdu, aj navrhovateľovi zatajila. Má za to, že odporkyňa si všetko dopredu naplánovala, konala cielene s úmyslom, dosiahla okamžité skončenie pracovného pomeru a následne dvojité finančné prostriedky po čo najdlhšiu dobu. Spôsobovala na pracovisku problémy, boli voči nej neustále sťažnosti a všetko vyvrcholilo tým, že keď zamestnanca obstarávateľa zbila metlou po chrbte, bol navrhovateľ nútený presunúť odporkyňu z pracoviska - O. F. na pracovisko - K. K., kde tiež spôsobovala problémy, neoprávnene krátila tržby obstarávateľovi, porušovala hygienické predpisy, neplnila si svoje povinnosti, vulgárne sa osočovala na cestujúcu verejnosť. Podľa navrhovateľa všetko s predkladaným úmyslom dostať okamžité skončenie. Keby predmetnú skutočnosť odporkyňa nezatajila, pracovný pomer by trval, navrhovateľ by neutrpel škodu spôsobenú súdnymi trovami a vyplatením mzdy odporkyňi za obdobie, kedy nepracovala a zároveň by platil aj zamestnanca, ktorý pracovnú činnosť aj reálne vykonával. Navrhovateľ tiež uviedol, že príčinnú súvislosť videl v tom, že odporkyňa si neplnila povinnosti tak ako mala, a preto došlo k hrubému porušeniu pracovnej disciplíny. Navrhovateľ dal navrhovateľke okamžité skončenie pracovného pomeru a uviedol, že odporkyňa zatajila rozhodujúce skutočnosti, ktoré následne viedli k spôsobeniu škody. Navrhovateľ uviedol, že odporkyňa a jej právny zástupca čakali ľstivo do poslednej možnej chvíle. Nevidí opodstatnenie tvrdenia súdu na strane 4, že ku škode musí dôjsť pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s týmto plnením tak ako vymedzuje Zákonník práce, pretože na pojednávaní sa vyjadril, že si nárok uplatňuje na základe Občianskeho zákonníka § 420.

Navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrhu v plnom rozsahu vyhovie a odporkyňa zaviazá uhradiť navrhovateľovi sumu vo výške 3 428,50 Eur spolu so zákonným úrokom z omeškania odo dňa doručenia platobného rozkazu odporkyňi až do zaplatenia, ako i nahradiť navrhovateľovi trovy konania spočívajúce v zaplatenom súdnom poplatku za podaný návrh a za odvolanie, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

K odvolaniu navrhovateľa podala vyjadrenie odporkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu, s ktorým odvolaním nesúhlasila, považovala ho za nedôvodné. Má za to, že prvostupňový súd vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia je koherentný, t. j. rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušný záver, čím rozhodnutie spĺňa aj podmienku jeho preskúmateľnosti. V podrobnostiach poukazuje na písomné vyjadrenie zo dňa 18. 02. 2013 a ústny prednes na pojednávaní dňa 14. 03. 2013. Podľa odporkyne základom tohto konania je posúdenie dôvodnosti tvrdeného peňažného nároku navrhovateľa z titulu náhrady škody, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku toho, že odporkyňa mu mala zamlčať, že jej manžel je osobou s ťažkým zdravotným postihnutím. Pokiaľ s ňou mal v úmysle ukončiť pracovný pomer formou tzv. okamžitého skončenia, toto skončenie pracovného pomeru bolo neplatné, o čom neskôr rozhodol aj súd. Škoda navrhovateľa má pozostávať z časti zo zaplatených trov právneho zastúpenia v dôsledku procesného neúspechu navrhovateľa v konaní o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, z časti z nezaplatenej náhrady mzdy, ktorá odporkyňi prináležala v dôsledku neplatného skončenia pracovného pomeru. Prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia podľa odporkyne správne uvádza, že navrhovateľ v konaní nepreukázal ani len právnu povinnosť, ktorú by mala odporkyňa porušiť, v dôsledku ktorej by malo dôjsť ku škode. Odporkyňa ako zamestnanec nemá právnu povinnosť informovať zamestnávateľa o zdravotnom stave jej rodinných príslušníkov. Táto právna povinnosť nevyplýva zo žiadneho ustanovenia Zákonníka práce a ani iného právneho predpisu. Z pohľadu odporkyne sa vôbec otázka zamestnávateľa na zamestnanca týkajúca sa zdravotného stavu rodinného príslušníka zamestnanca javí ako neprípustná. Podľa odporkyne, platenie trov právneho zastúpenia je v dôsledku procesného neúspechu v konaní a platenie náhrady mzdy je dôsledkom neplatného skončenia pracovného pomeru, teda nie sú to čiastky, ktorých vrátenie by sa mohol navrhovateľ domáhať z titulu náhrady škody.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP), vec preskúmal v medziach daných odvolaním podľa § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil, pretože dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, okresný súd ako súd prvého stupňa vo veci správne rozhodol, s čím sa odvolací súd plne stotožnil.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplní na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V danej veci o návrhu navrhovateľa voči odporcovi o náhradu škody vo výške 3 428,50 Eur spolu s uplatňovaným úrokom z omeškania odvolací súd po preskúmaní spisu Okresného súdu Zvolen sp. zn. 15Cpr4/2012 nezistil žiadne okolnosti spochybňujúce v tejto veci správnosť rozhodnutia okresného súdu, ktorý venoval náležitú pozornosť zisteniu všetkých rozhodných skutočností, dostatočne zistil skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a mal spoľahlivé a dostatočné podklady pre rozhodnutie vo veci. Na takto zistený skutkový stav správne aplikoval právne predpisy a v tomto smere je aj správna výroková časť napadnutého rozsudku okresného súdu, uvedené svoje rozhodnutie okresný súd aj adekvátne odôvodnil, s ktorými dôvodmi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka zodpovednosti sa zbaví ten, ktoré preukáže, že škodu nezavinil.

Podľa § 179 ods. 1 Zákonníka práce zamestnanec zodpovedá zamestnávateľovi za škodu, ktorú mu spôsobil zavineným porušením povinností pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním. Zamestnávateľ je povinný preukázať zamestnancovo zavinenie okrem prípadov uvedených v § 182 a 185.

Na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, ako aj k dôvodom odvolania navrhovateľa, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že na to, aby vznikol zodpovednostný vzťah, resp. zodpovednosť za škodu povinného subjektu, musia byť splnené určité predpoklady, a to v prípade občianskoprávnej zodpovednosti v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka (čo odvolateľ namietal vo svojom odvolaní) porušenie právnej povinnosti, resp. protiprávny úkon (konanie v rozpore s právom, resp. zmluvou), existencia škody, príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou a zavinenie, v prípade pracovnoprávnej zodpovednosti za škodu sú potrebné ešte ďalšie predpoklady, a to existencia pracovnoprávneho vzťahu, súvislosť medzi škodou a plnením pracovných úloh. Je zjavné, že okresný súd vychádzal z uvedených predpokladov, keď navrhovateľ nepreukázal porušenie právnej povinnosti, resp. protiprávny úkon odporkyne, teda nepreukázal také konanie odporkyne ako škodcu, ktoré je v rozpore s právnou povinnosťou vyplývajúcou pre ňu z pracovného pomeru, resp. v prípade občianskoprávnej zodpovednosti za škodu navrhovateľ nepreukázal porušenie právnej povinnosti v dôsledku ktorej by vznikla škoda.

Pokiaľ navrhovateľ ukončil s odporkyňou pracovnoprávny vzťah okamžitým skončením pracovného pomeru a odporkyňa podala na súd žalobu o neplatné skončenie okamžitého zrušenia pracovného pomeru, bolo to jej právo na súdnu ochranu, ktoré aj uplatnila a konanie v tejto veci vedené na Okresnom súde vo Zvolene pod sp. zn. 8C126/2010 bolo právoplatne skončené, nemôže sa prejednávať znova (§ 159 ods. 3 OSP), výrok právoplatného rozsudku v tejto veci je záväzným pre účastníkov a pre všetky orgány (§ 159 ods. 1 a 2 OSP), a teda ho nemožno revidovať po uplynutí zákonnej lehoty na podanie odvolania žalobou o náhradu škodu. Pokiaľ v tomto súdnom konaní bol navrhovateľ neúspešný, je pochopiteľné, že v súlade so zásadou zodpovednosti za výsledok v zmysle § 142 ods. 1 OSP bol povinný zaplatiť ako neúspešný účastník trovy konania úspešnému účastníkovi, t. j. odporkyni, čo nie je škoda, ale tak ako to správne poznamenala odporkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu, dôsledok procesného neúspechu v konaní. Odvolací súd pripomína, že Zákonník práce v § 68 ods. 3 zakotvuje zákaz okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa vo vzťahu k osobitne chráneným kategóriám zamestnancov. Neznalosť zákona v tomto smere nikoho neospravedlňuje a už vôbec nie zamestnávateľa, ktorému bol tento zákonný zákaz určený a ktorý v zmysle § 68 ods. 1 Zákonníka práce môže skončiť so zamestnancom výnimočne okamžite pracovný pomer z dôvodov tam uvedených. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo povinnosťou zamestnávateľa, teda navrhovateľa neporušiť tento zákonný zákaz a pokiaľ tak urobil, musí niesť nevyhnutne následky za takéto porušenie vrátane platenia náhrady mzdy v dôsledku neplatne skončeného okamžitého zrušenia pracovného pomeru. Pokiaľ navrhovateľ uvádza, že odporkyňa sa dopustila porušenia zásady prevencie súdnych konaní tým, že v rámci predsúdnej komunikácie ani raz nespomenula, že sa stará o ťažko zdravotne postihnutú osobu, odvolací súd opakovane akcentuje zákonný zákaz v zmysle § 68 ods. 3 Zákonníka práce adresovaný zamestnávateľovi, t. j. navrhovateľovi a nie zamestnancovi, t. j. odporkyni. Napokon zo skutkového stavu veci vyplýva, že odporkyňa sa na súd obrátila až po tom, ako oznámila navrhovateľovi ako zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom vykonávaní práce, pretože považuje okamžité skončenie pracovného pomeru za neplatné a navrhovateľ uvedené neuznal. Odvolací súd nemôže akceptovať ani odvolateľom namietanú zásadu neminem leadere, t. j. nikomu neškodiť, pretože odporkyňa žalobou o neplatné skončenie okamžitého pracovného pomeru len uplatňovala svoje zákonné právo. Ani tvrdenie odvolateľa, že odporkyňa konala v rozpore s dobrými mravmi, nemôže odvolací súd uznať, pretože aj keď sú dobré mravy nepísané pravidlá slušnosti, ľudskosti, tolerancie, poctivosti a dôvery, z ktorých v prvom rade vychádza písané právo, teda nie sú presne definované a vychádzajú zo všeobecne akceptovaných mravných princípov prevažnej časti spoločnosti a posudzujú sa konkrétne v každom individuálnom prípade. Uvedené však neznamená, že je ich možné kedykoľvek automaticky použiť. Vychádzajú z uvedeného, ako aj z obsahu spisu, odvolací súd uzavrel,

že v dôvodoch uvádzaných navrhovateľom nevzhladol v danom prípade také správanie odporkyne voči navrhovateľovi, ktoré by bolo možné považovať za nesúladne s dobrými mravmi a z toho vyvodzovať príslušné dôsledky.

Tvrdenia odvolateľa, že odporkyňa konala úmyselne za účelom poberania dvojitého zabezpečenia z podpory v nezamestnanosti a súčasne z neplatne skončeného pracovného pomeru, zatajila rozhodujúcu skutočnosť, všetko si dopredu naplánovala, sú len domnienky a dohady navrhovateľa bez relevantných objektívnych dôkazov. Takúto podobu majú aj tvrdenia navrhovateľa ohľadom správania sa odporkyne na pracovisku predtým ako s ňou skončil okamžite pracovný pomer, pričom podstatné je, že nemajú vplyv na dôkaznú situáciu v tomto konaní. Bolo povinnosťou navrhovateľa v prípade uplatňovania nároku na náhradu škody preukázať vyššie uvádzané zákonné predpoklady právnej zodpovednosti za škodu ako svoje tvrdenia, čo navrhovateľ neunesol, t.j. neunesol dôkazné bremeno tvrdenia. Aj keď splnil dôkaznú povinnosť (predložil listinné dôkazy), čo však automaticky neznamená unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom (v spojitosti s dôkaznou povinnosťou) sa rozumie zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. V praxi môžu navrhnuté dôkazy vyznieť (po ich vykonaní a vyhodnotení) ako nepoužiteľné zdroje informácií vo vzťahu k uplatnenej súdnej ochrane bez zreteľa na procesné postavenie účastníka, čo je vzhľadom na vyššie uvedené daný prípad.

Zhrnúc uvedené odvolací súd má za to, že rozhodnutie prvostupňového súdu nemá vadu ani v skutkových zisteniach, ani právnom posúdení, jeho záver o neunesení dôkazného bremena navrhovateľom, na ktorom predovšetkým podľa predpisov procesného, aj hmotného práva leží dôkazné bremeno a zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva, t. j. v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka, resp. § 179 Zákonníka práce, preukázania uplatneného nároku na náhradu škody.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd odvolacie dôvody navrhovateľa nepovažoval za spôsobilé na zmenu rozhodnutia prvostupňového súdu, navrhovateľ v odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti, majúce vplyv na skutkové zistenia, resp. právne posúdenie veci a všetky skutočnosti, ktoré v odvolaní zdôraznil (najmä abstraktné poukazovanie porušenia právnej povinnosti odporkyne a z toho modelovanie konštrukcie právnej zodpovednosti za škodu bez relevantných dôkazov a podľa predstáv navrhovateľa), boli známe súdu už v štádiu prvostupňového konania a podstatné je, že okresný súd tieto skutočnosti ako relevantné pri svojom rozhodovaní aj zohľadnil.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd nezistil dôvod na zmenu napadnutého rozsudku, resp. jeho zrušenie, preto napadnutý rozsudok okresného súdu vrátane trov konania ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

V danom prípade odvolací súd rozhodoval o odvolaní proti rozhodnutiu vo veci samej, v ktorej veci prvostupňovým súdom nebolo rozhodnuté o trovách konania z dôvodu postupu podľa § 151 ods. 3 OSP, preto odvolací súd v odvolacom konaní o trovách nerozhodoval, nakoľko o nich rozhodne súd prvého stupňa (§ 224 ods. 4 OSP).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3: 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.